

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 406/2021-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Janou Viktóriou Žvachovou, Včelárska 21, Bratislava, proti postupu a rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 10Co/50/2017 z 25. mája 2017, ako aj postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Cdo/5/2018 z 28. februára 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť sťažovateľa **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 24. mája 2019 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 1 a ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ako aj postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označenými v záhlaví tohto uznesenia (ďalej aj „napadnutý rozsudok“ a „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ navrhuje napadnutý rozsudok a napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a uložiť krajskému súdu a najvyššiemu súdu nahradiť mu trovy konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého rozsudku a napadnutého uznesenia vyplýva, že sťažovateľ podal 21. októbra 2010 žalobu na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“), ktorou sa domáhal zaplata 40 000 eur s príslušenstvom od žalovanej [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ tvrdil, že so žalovanou uzavrel 1. októbra 2005 ústnu dohodu o pôžičke, na základe ktorej jej poukazoval na účet finančné prostriedky až do apríla 2009.

3. Okresný súd žalobu sťažovateľa rozsudkom z 24. apríla 2013 zamietol. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd uznesením č. k. 2 Co/350/2013 z 30. mája 2014 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Okresný súd následne napadnutým rozsudkom žalobu sťažovateľa opätovne zamietol, čo po odvolaní sťažovateľa potvrdil aj krajský súd napadnutým uznesením.

5. Krajský súd k napadnutému rozsudku najmä uviedol, že okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil § 657 Občianskeho zákonníka vecne neunesením dôkazného bremena sťažovateľom a nepreukázaním uzavretia ústnej dohody o pôžičke so žalovanou s tým, že povinnosťou sťažovateľa bolo predovšetkým preukázať existenciu zmluvy o pôžičke a následne kumulatívne preukázať aj samotné plnenie v prospech žalovanej. Sťažovateľ taktiež nepreukázal pravosť podpisu žalovanej na kópii zmenky, ktorej originál mu bol údajne odcudzený a ktorú mala žalovaná podpísať ako zábezpeku v prospech sťažovateľa. Účet, na ktorý mal sťažovateľ prostriedky vkladat', mal patriť žalovanej, pričom sťažovateľ bol jeho disponentom.

6. Krajský súd uviedol, že je v rozpore s formálnou logikou, aby veriteľ poskytoval pôžičku dlžníkovi 4 roky postupne s tým, že dlžník s poskytnutou pôžičkou nemohol nakladať, pričom mala byť poskytnutá ako pomoc žalovanej pri splácaní dlhov jej manžela. Pozoruhodnou je aj skutočnosť, že sťažovateľ požiadal znalca z odboru písomznanectva, o vyhotovenie posudku (ktorého predmetom bolo zistenie, či kópiu zmenky, ktorú mu sťažovateľ predložil, podpísala žalovaná) v čase, keď sťažovateľ o existencii kópie zmenky ešte nemal vedomosť.

7. Krajský súd k námietke žalobcu, že okresný súd sa mal vysporiadať s dôvodom jeho vkladov na účet žalovanej, uviedol, že sa stotožňuje s právnym názorom okresného súdu, že sťažovateľ predovšetkým nepreukázal uzavretie pôžičky so žalovanou a ani údajný dôvod jej uzavretia spočívajúci vo vysokých dlhoch manžela žalovanej, ktorý mal byť gamblerom.

8. Znalkyňa Mgr. Zelenková uviedla, že znalec oslovený sťažovateľom nemohol dospieť k záverom, ku ktorým dospel, a že na základe predloženej kópie dokumentu nie je možné potvrdiť ani vylúčiť, že originál zmenky identický s kópiou existuje a že ho žalovaná podpísala.

9. Krajský súd tak dospel k záveru, že okresný súd zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, správne ho interpretoval a napokon správne právne posúdil.

10. Najvyšší súd v napadnutom uznesení upozorňuje sťažovateľa, že rozhodnutie krajského súdu v spojení s odôvodnením okresného súdu nezáviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorú predostrel, a to, že zmluva o pôžičke je reálnym kontraktom, k vzniku ktorého je potrebné okrem samotnej dohody strán aj odovzdanie predmetu pôžičky dlžníkovi. To totiž okresný a krajský súd nikdy nespochybnili. Právnou otázkou, od ktorej však záviselo rozhodnutie krajského súdu, bolo, či zistený skutkový stav umožňoval záver o existencii zmluvy o pôžičke, pričom túto otázku súdy v základnom konaní vyhodnotili negatívne s tým, že sťažovateľ nepreukázal ani to, že ním vkladané finančné prostriedky na účet žalovanej boli pôžičkou. Zároveň najvyšší súd upozornil na potrebu rozlišovať situáciu, keď je preukázané uzavretie zmluvy o pôžičke, no nie je preukázané aj odovzdanie jej predmetu dlžníkovi, od situácie, keď nie je preukázaná ani existencia samotnej zmluvy o pôžičke, a tak nemá význam skúmať odovzdanie jej predmetu. Rozhodnutie krajského súdu zároveň nemohlo závisieť ani od vyriešenia právnej otázky spočívajúcej v tvrdení sťažovateľa, že strany nie sú povinné uplatnený nárok právne kvalifikovať, pretože to je vecou súdu. Keďže

sťažovateľ svoj nárok v žalobe nepochybne skutkovo vymedzil ako nárok z pôžičky, krajský súd nemal dôvod sa touto otázkou zaoberať. Keďže dovolaním nebola napadnutá právna otázka od ktorej záviselo rozhodnutie krajského súdu, nebol splnený predpoklad prípustnosti dovolania vyplývajúci z § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), a tak najvyšší súd dovolanie v zmysle § 447 písm. c) CSP odmietol.

II.

11. Sťažovateľ namietal, že tým, že vkladal žalovanej peňažné prostriedky na účet, bola preukázaná existencia zmluvy o pôžičke, preto považuje záver krajského súdu za „*nesprávny, predčasný, arbitrárny a nepreskúmateľný*“, a pokiaľ súd tvrdí, že vklady nie sú pôžičkou, mal identifikovať ich dôvod. Sťažovateľ namietal, že bol povinný v žalobe skutkovo správne vymedziť svoj nárok, nie však právne. Existencia zmluvy o pôžičke bola podľa názoru sťažovateľa preukázaná výpoveďami svedkov, ktoré okresný, krajský ani najvyšší súd nezohľadnili.

III.

12. Krajský súd sa v napadnutom rozsudku vyjadril k neuneseniu dôkazného bremena sťažovateľom, pričom sa mu snažil vysvetliť, že prioritnou je jeho povinnosť preukázania uzavretia zmluvy o pôžičke a až od jej preukázania sa odvíja potreba preukázania plnenia. Sťažovateľ sa napriek tomu odvolával ako v konaní pred všeobecnými súdmi, tak v ústavnej sťažnosti na judikatúru, ktorá popisuje situáciu, keď existencia zmluvy o pôžičke nie je sporná a je potrebné preukazovať aj reálnosť plnenia v prospech dlžníka, čo však nie je prípad sťažovateľa. Zároveň z vyjadrenia krajského súdu vyplýva, že keďže nárok sťažovateľa bol v žalobe vymedzený skutkovo jednoznačne ako pôžička, nebol dôvod ani možnosť na inú právnu kategorizáciu skutkového stavu. Z vyjadrenia súdnej znalkyne vyplýva nepreukázateľnosť existencie originálu zmenky a jej podpísania žalovanou. Zároveň svedkovia, ktorých výpovede predostrel sťažovateľ, sa vyjadrujú len v tom zmysle, že majú vedomosť o tom, že sťažovateľ sa venuje požíčianiu peňazí.

13. Najvyšší súd akcentuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže v konkrétnej veci uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (aj keď toto posúdenie najvyšším súdom je z hľadiska jeho ústavnej udržateľnosti preskúmateľné ústavným súdom v konaní o ústavnej sťažnosti). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016, II. ÚS 255/2018).

14. S poukazom na uvedené ústavný súd dodáva, že skutočnosť, že najvyšší súd kvalifikoval dovolanie sťažovateľa ako neprípustné a že pritom vyslovil právny názor, s ktorým sa sťažovateľ nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení základných práv a práv označených sťažovateľom. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno najmä právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle

svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

15. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom, napadnutým uznesením a obsahom napadnutých základných práv a práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd je toho názoru, že rozhodnutie ako krajského, tak najvyššieho súdu nevykazuje pochybenia, ktoré by mohli byť považované za exces spôsobilý zasiahnuť do sťažovateľom označených základných práv a práv. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

16. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd rozhodol v súlade s výrokovou časťou tohto uznesenia.

17. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júla 2021

Robert Šorl
predseda senátu